

BARTALIS JÁNOS

A
tisza
papiros
előtt

*Elillant a könnyűség. Egyszerre nehezzé,
bonyolulttá vált minden. Mintha őserdőben járnék.
Az ismert utak elvesztődtek. Merre menjek?*

*Elöttem a tiszta papiros és nem merem az első
sort leírni. Mit írjak? Hogy kezdjem el?
Ezerféleképpen kezdhetném, de nem tudom, melyik
a helyes? Melyik a jobb?*

*Topogok egyhelyben. Csupa csapda, buktató
minden szó.*

*A nap mindjárt lezuhan a hegyek mögé,
és zuhan, zuhan és este lesz mindjárt — sötét.
És én itt állok az őserdő közepén — tétován.
Nézek magam elé. Se út, se nyom, se ösvény.*

Mintha ketrecbe volnék bezárva.

*Ki kellene törni a ketrecből. Neki kellene
válni az őserdőnek, a liánokkal beszegett útnak
és menni a kígyók és mérges pókok között,
és menni a kövek és a szakadékok halálmeredélyei
között, és menni az üvöltő sakálok és leopárdok között,
menni,
menni,
az éjben.*

*Ó, le kellene írni az első szót a tiszta papirosra!
Ó, le kellene ütni az első hangot a zongorán!*

Fehér havazásban

Hull, hull a hó, szállnak szüntelenül a puha pelyhek.
Mikor fog elállni ez a fehér havazás?
A kertben elfedtem a rózsatöveket, a dáliagyökereket
a pincébe raktároztam, csak a bokorrózsák szárai ingnak
a szélben — velük úgysem bír a tél.

Hull, hull a hó, száll a fehér pernye vállamra-fejemre.
Hova álljak e fehér havazás elől? Melyik kapualjba,
melyik eresz alá, hogy el ne érjen?

A pelárgóniákat bevittem a meleg szobába, a kerti
székeket és asztalokat a tornácra felfordítottam,
a földet a kicsi kertben felástam, a szerszámokat
behordtam a puha fászfűbe, rendben van minden,
tavasszal jöhetnek a régi helyükre,
kezdődhet a nóta újra.

Fejemet lassan lepi a dér.
Ifjú, virgonc szánnal hiába szaladok völgyön-hegyen át.
Fejem hiába bugyolálom meleg hősapkába-sálba. Hiába
húzok kezemre kesztyűt, lábamra sibakancsot,
hiába kiáltom vig kacarászással világá:
hahó, hahó! . . .

Hull, hull a hó . . . száll, száll a fehér pernye
szakadatlan —

Halántékom lassan bemeszeli egy kéz.

Lokodi András fémdomborítása